

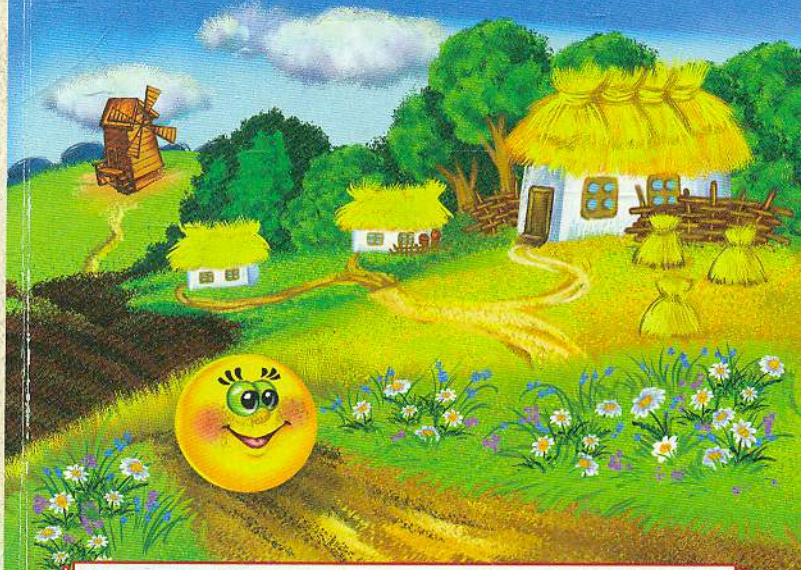
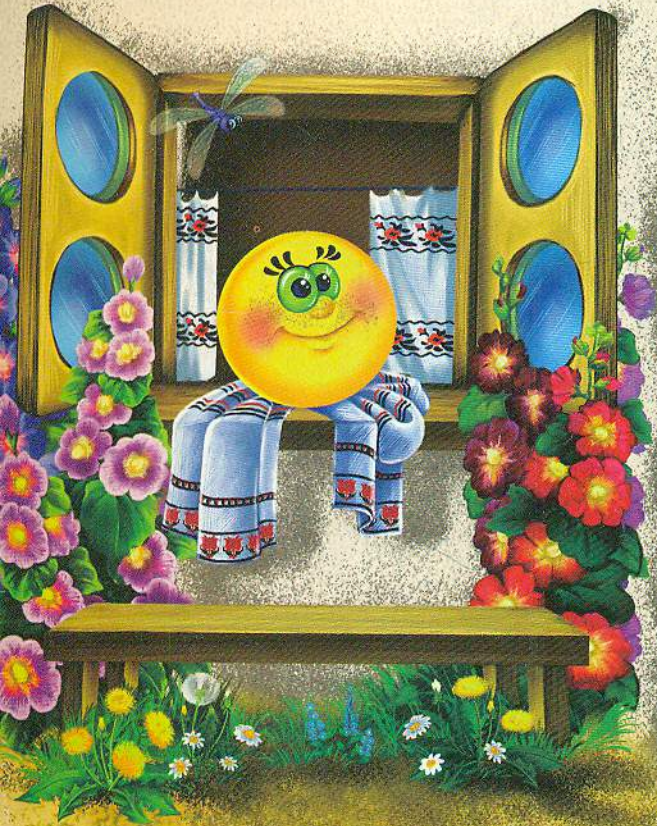

Жили собі дід та баба та такі убогі, що нічого в них нема. От дожилися вже до того, що не стало в них і хліба. Каже старий:

- Спечи, стара, колобок.
- З чого спекти? Борошна немає.
- А ти піди у хижку, назмітай у засіці борошенця, може, й набереться.

Баба так і зробила — по засіку помела, і набралоя борошна жмені зо дві. Замісила на сметані, спекла на маслі та й поклала на віконце, щоб остигав.

Колобок полежав-полежав та й покотився — з вікна на лавку, з лавки на підлогу, по підлозі та до дверей, перескочив через поріг у сіни, з сіней на ґанок, з ґанку у двір, з двору за ворота — все далі й далі.